

Sygn. akt II KZ 26/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **R. W.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 lipca 2016 r.,

zażalenia obrońcy skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu
Okręgowego w Łodzi

z dnia 30 maja 2016 r., sygn. akt V Ka 601/15,

o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt II K 61/15, Sąd Rejonowy w Łęczycy uznał R. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., za które wymierzył mu karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 10 zł każda.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 19 października 2015 r., sygn. akt V Ka 601/15, zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

W kasacji od wyroku sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił obrazę prawa materialnego, tj. art. 178a § 1 k.k., poprzez przyjęcie na podstawie

zebranego w sprawie materiału dowodowego, że R. W. jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zarządzeniem z dnia 30 maja 2015 r., sygn. akt V WKK 19/16, Przewodniczący V Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Łodzi, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę R. W. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 października 2015 r., sygn. akt V Ka 601/15, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt II K 61/15, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

W zażaleniu na to zarządzenie obrońca skazanego podniósł:

1. nieważność postępowania polegającą na tym, że zaskarżone zarządzenie wydał Przewodniczący V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Łodzi, który „winien wyłączyć się z urzędu”;
2. obrazę przepisów postępowania karnego, tj. art. 526 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k., poprzez „przyjęcie, że w kasacji obrońca nie podniósł zarzutu określonego w art. 439 k.p.k.”.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia „przez jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Łodzi w celu ponownego zbadania dopuszczalności złożonej przez obrońcę skazanego kasacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wyjątek stanowi sytuacja określona w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., a więc oparcie tego środka zaskarżenia na powodach z art. 439 k.p.k.

W rozpoznawanej sprawie kasacja wniesiona została od wyroku, którym orzeczono karę grzywny, zaś obrońca podniósł w niej zarzut obrazę art. 178a § 1 k.k. Tym samym w świetle art. 523 § 2 i 4 k.p.k. kasacja ta oparta została na niedopuszczalnej podstawie. Sędzia J. P. nie brał udziału w wydaniu zaskarżonego kasacją wyroku.

W zaistniałym stanie rzeczy zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji ocenić należało jako trafne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.